JOSIP VRBANEK D. I.
upravitelj Apošt. molitve
u nadb. zagrebačkoj.

SAVREMENA POMOĆ OBITELJI

U POSVETI PRESV. SRCU ISUSOVU.

IZDALO
UREDNIŠTVO GLASNIKA SRCA ISUSOVA

CIJENA K 1.—

ZAGREB 1919.
TISAK C. ALBRECHTA

22392

Presveto Srce Isusovo štiti obitelji naše!

JOSIP VRBANEK D. I.
upravitelj Apošt. molitve
u nadb. zagrebačkoj.

SAVREMENA POMOĆ OBITELJI

U POSVETI PRESV. SRCU ISUSOVU.

IZDALO
UREDNIŠTVO GLASNIKA SRCA ISUSOVA

ZAGREB 1919.
TISAK C. ALBRECHTA.

„Savremena pomoć obitelji u posveti Presv. Srcu Isusovu“ od Jos. Vrbaneka D. I. može se tiskati.

Zagreb 1. svibnja 1919.

Iv. Ev. Kujundžić D. I.
Viceprovincijal.

Br. 6188

Imprimatur.

Zagreb, dne 20. svibnja 1919.

Dr. **Dominik Premuš**, m. p.
posveć. biskup, Gener. vikar.

Treba li obitelji danas koja osobita pomoć?

Slijepi otac, sušičava majka, nagluho dijete — zar ne, žalosna obitelj? Teško kući, gdje je samo jedno takovo ili slično zlo. Triput teže, gdje se sve zajedno nađe! Trpi otac, baš zato jer je otac, povrh svoje muke još i muke majke i djeteta. Trpi majka, baš zato jer ima majčino srce, muku muža i milog djeteta. Trpi dijete muke roditelja, jer je krv od njihove krvi. Mile obiteljske veze, kojeno su inače vrelo čiste radosti i jamstvo sigurne pomoći, premeću se u bodljikave žice.

A koliko je takovih obitelji u nas, gdje svaki nosi tri i više križeva? Čitalo se nedavno, da je u nas do sto tisuća invalida, a gdje su oni drugi bolesnici i oslabljeli! Liječnici vele, da je danas barem svaki drugi čovjek sušicom zaražen. A kako je s djecom i mladeži, kazuje nam njihova slabunjavost, ujihov silni pomor, njihovo — nerađanje. Teško je gotovo naći obitelj, koja nije krnja. Treba li tu koje osobite pomoći, da se mogne snositi obiteljski križ?

No bolest, sakatost i oskudica tek su površina obiteljskih jada. Ondje tek jao, gdje se pridružila duševna sljepoća, duševna su-

šica, duševna nakaznost. Gdje otac n. pr. ne vidi dalje od groba i ne osjeća dalje od grla; gdje je majka jalova breza, tanka, blijeda, brbljava, a bez sjene i roda, možda i vijugastih puteva; gdje su djeca gluha na roditeljske riječi, gdje dječarci moraju u tamnicu, a kćerke su bez nade i poštena glasa. To su prave rane, koje silno bole, s kojih trune obitelj, a zadah im se na daleko širi.

Je li i takovih puno? Za svoj krug znat ćeš ti čitatelju bolje od mene. Za cjelokupni nam pak narod strahovito govori glas rodoljuba iz raznih hrvatskih krajeva: očuvajmo narodu zdravlje, podignimo klonulo poštenje, spasimo obiteljsku svetinju! Je li dakle potrebna koja osobita pomoć?

Tako s onim obiteljima, koje već snašlo koje tjelesno ili duševno zlo. A onima, koje još možda nije nevolja stigla, zar ne treba nikakve osobite pomoći? U kakvoj su tjeskobi dobri roditelji da im stotine današnjih zamka ne zaplete djecu te ih strovali u ponor nečudoređa! Kako teških žrtava stoji često i poštenog katoličkog supruga i suprugu, da ih briga za svagdanji kruh ne zagnjuri u glib! Kako lako i čestitu mladež blatna struja ponese sobom! Tko da tim čestitim roditeljima osigura mirni san? Tko da im podigne pouzdanje da vedro gledaju u budućnost? Kako da se obi-

teljsko ognjište opet ispuni privlačivom milinom za mladež? Treba li i tude koja osobita pomoć?

Ne smetnimo s uma ni toga, da neprijatelj čovječanstva upravo u sadanje doba najupornije radi, kako bi baš iz obitelji izagnao Krista, njegov zakon, njegovu milost; a time porušio temelj njezinog opstanka i članove joj survao u propast. Pomoćnici njegovi upiru sve sile, da raskršćane obiteljski život zlim zakonima o ženidbi, školi i odgoji. Obitelji dakle prijeti smrtna pogibao.

Već u običnim prilikama ima obiteljski život toliko teškoća, da treba izvanrednih sredstava, e bi se uzdržao na visini. Ženidbeni ugovor, kojim se osniva obitelj, cijeni i država kao najsvečaniji, a Stvoritelj ga u Crkvi kao sakramenat posvećuje. Prisegom, kao najsigurnijim jamstvom među ljudima, zajamčuju si supruzi »da se ne će iznevjeriti u nijednoj potrebi ni nevolji, do svoje ili njegove smrti.« Posebnom i velikom zapovijedi, pa još s obećanjem, hoće višnji zakonodavac da osigura poslušnost i red u obitelji veleći: »Poštuj oca i mater, da dugo živiš i dobro ti bude na zemlji!« U običnim je dakle već prilikama potreban napon pomoći Božje i napon plemenštine ljudske, da se očuvaju svete obiteljske veze te da budu vrelo sreće svojim članovima.

No kako pomoći sada,

kad se te svete veze hoće da pokidaju, kad je obiteljsko svetište gotovo razoreno, kad su srca otupila za djelovanje milosti, kada su i dobre obitelji u pogibli, da zastrane?

Malodušni će odmah klonuti ko da je sve propalo. Kada vide sirotu bez kruha, onda znadu samo zdvajati i jaukati; kad vide bijesnu ženu na ogorčenog muža, nikada tu više — kažu — pomirbe; ili kad vide momka sa zlim navikama, nikad vele za njih više poštenog čovjeka od njega. Jest i pred jednom samo obiteljskom nesrećom moraš razoružan sustati, računaš li samo s naravnim silama. Ta znamo, kako se duboko u srce zasiječe i jedna samo bračna nevjera, kako je teško ukrotiti podivljalog sina.

Stoga upravo i ne imamo pouzdanja u one, koji hoće da pomognu obitelji pukim zakrpama naravnih sredstava. Vele: daj sirotinji novčanu potporu; tužnima zabavu; ojađenima užitak; nevaljanu djecu u popravilište; nevjernim supruzima slobodu rastave; slabe i pokvarene u bolnice i u grob; — i mirna Bosna!

Jest i to su sredstva, kojih ne valja zanemarivati u koliko su poštena; ali su sama po sebi posvema nedostatna. Prošupljeni su to kišobrani, pod kojima ti se samo kosa

ne će smočiti, ali drugo sve. Poderane su to halje, kojima će zima kroz podrtine, pa ćeš drhtati kao da ih i nemaš. Jer što će novac ako ne ima hrane? A ne ima hrane, kad nema rada i volje za rad! Što će zabava i užitak, kad je savjest nemirna i srce prazno? A nemirna je savjest i prazno je srce, doklegod se ne ukroti strast. Što će popravilište samo, ako ne ima ugleda? A nema ugleda bez straha Božjega. Što će nevjernima sloboda i sramotna građanska ženidba, kad ih izjeda požuda? A uništava ih požuda dok na zemlji traže nebo svoje. Ne pomaže ni bolnica onom, koji ne zna trpjeti; ne zna pak trpjeti tko ne shvaća križ. Ne izbavlja iz nevolja ni grob onoga, koji je proklet. A proklet je svaki, koji ne ljubi Boga.

Ne koristi nam dakle uvijek samo crpsti vodu iz probušene lađe, jer ćemo se brzo umoriti i zajedno s lađom potonuti. Dajmo je temeljito popraviti i slabo jakim zamijeniti. Nemojmo samo pridizati stabljike, što ih svine bijesni konj, već stavljajmo ular konju, da ne bijesni više. Zlu što hara po obitelji doskočimo nutarnjom, temeljitom pomoći, koja će okrijepiti duh, oplemeniti srce, koja će nadnaravnom silom snabdjeti članove obitelji, da ono što dobrim spoznadu i djelom izvrše.

Nije ovo po prvi puta u povijesti, da je obitelj zapala u takove teškoće. Bilo je još i gore kad je Krist Gospodin došao na zemlju. Ljudi se bili podali pustom sjetilnom užitku pa se izrodili. Koji im htjedoše pomoći upirali se na same tjelesne sile, izdavali zakone o ženidbi i odgoji. Pa ipak im čitavi narodi propadoše upravo radi obiteljskih zala. Pravu je pomoć pružio Gospodin Bog, koji je »bogat milosrđem te nas poradi prevelike ljubavi svoje oživio u Kristu, kad bijasmo mrtvi po grijehu«. Efež 2, 4.

Pomoć obitelji u Isusu.

Za cijelo je čovječanstvo On došao: sve je otkupio, za sve skrbi. Ta cijelo je čovječanstvo pozvano da u Crkvi sačinjava tajinstveno tijelo Kristovo, kojim će se Bog-čovjek proslaviti.

No gdje je vrelo čovječanstva, odakle novi članovi Crkve? Iz obitelji! Gdje je uzgajalište čovječanstva, gdje se udara pravac životu i nazorima? U obitelji. Gdje se polažu temelji sreći i napretku čovječanstva, gdje se obnavljaju sile njegove i zacjeljuju rane? U obitelji!

Ovoj je dakle zajednici Obnovitelj čovječanstva morao posvetiti najveću pažnju. Pa On

je to doista i učinio. Nevoljama je obiteljskim glavni uzrok u njezinoj nutarnjosti, u srcima pojedinih članova. «Iz srca izlaze zle misli, ubojstva, preljube, bludnosti« upozoruje Isus. Mt. 15, 19. Stoga i smjera pomoć, što je On pruža obitelji ponajprije da digne nutarnjost njezinu. Isus je obitelji: 1. podigao cijenu i svaćanje; 2. učvrstio joj nutarnje veze; 3. podao članovima novu i dostatnu snagu.

1. Kada kralj dolazi u koje mjesto, tada je unaprijed sve točno određeno, što će sve posjetiti, skime govoriti, što li izvesti. Tek najvažnijim ustanovama može se pažnja posvetiti. I onda, kad je Kralj svemira došao na zemlju, te na njoj vidljivo proboravio 33 godine, i onda je bilo u njegovoj neizmjernoj mudrosti točno određeno, gdje će boraviti, što će posjetiti, što li govoriti. »Sam od sebe ne činim ništa, nego kako me nauči Otac, onako govorim. I onaj, koji me posla, sa mnom je; i ne ostavi me sama, jer ja svagda činim, što je njemu milo. Kao što mi zapovjedi otac, tako činim«. Iv. 8, 28.; 14, 31.

Pa gdje se Spasitelj po tom rasporedu najdulje zadržao? Od trideset i tri godine

svog boravka na zemlji proveo je trideset u obitelji. Kamo je kod svoga javnog nastupa najprije upravio korak svoj? K utemeljenju jedne obitelji u Kani. »Sin Božji ide na svadbu — veli sv. Maksim, da ženidbu, što je davno ustanovi, sada blagoslovom prisutnosti svoje posveti.« I inače je Spasitelj često zasvjedočio zborom i tvorom, kako obiteljsku zajednicu i sam cijeni i da od drugih traži, da je štuju. Osobito je to učinio podignuvši čast žene i djeteta.

Već je prvu obiteljsku svezu svorio bio Gospodin, da pokaže čovjeku dokaz ljubavi svoje i osobite skrbi za njegovo dobro. »Nije dobro da bude čovjek sam;« reče presveto Trojstvo — »načinimo mu pomoć sličnu njemu« Ali kad je Spasitelj došao, našao je, kako se žena pomoćnicapre tvorila u ropkinju. Dakako da onda ni cijela obiteljska zajednica nije imala one cijene, što joj daje slobodni izbor druga, štovanje prema njemu i prava ljubav.

Po Isusovoj je nauci ženidba posvećeni ugovor slobodnih osoba, koje s ljubavlju pristaju na životnu zajednicu. Tu nema samo žena dužnost da bude »pomoć« mužu, nego i muž mora ljubiti ženu svoju, te joj žrtvama tu ljubav zasvjedočiti. »Muževi, ljubite žene svoje, kako je Krist ljubio

Crkvu, te se predao za nju, da je posveti« — zapovijeda Apostol u ime Isusovo. Efež. 5, 25. A drugom zgodom opet: »Muževi, ljubite žene svoje i ne budite gorki spram njima!« Kološ. 3, 19. Žena je istina podložna mužu kao glavi svojoj, ali mu je inače jednakopravna drugarica. I time je Isus povratio čast ženi, a ujedno podigao cijenu obitelji.

No obitelj ne čine sami supruzi, nego i dijete. »Rastite i množite se i napunite zemlju« — zapovjedi Gospodin ljudima. Postanak 1, 28. Ako oni hoće da isključe dijete iz svoje zajednice, onda i »Boga od sebe i od duše svoje isključuju, a podavaju se strasti svojoj kao konj i mula, koji ne imadu razuma. Nad takvima ima đavao vlast.« Tako poručuje Gospodin po Arkanđelu Rafaelu mladome Tobiji i puti ga: »Ti uzmi djevojku u strahu Božjem, više iz ljubavi za djecu, nego za putenu ugodnost.« Tobija 6, 17.

Evo, to dijete, štono je cilj ženidbe i obiteljske zajedniee, naučio je tek Krist Gospodin pravo cijeniti. Gle kako na putu u Jerusolim drži na rukama jedno dijete i dovikuje svijetu: »Tko dijete prima — mene prima!« »Ako ne budete kao djeca,

ne ćete ući u kraljevstvo nebesko.« »Jao onom, koji prezre ili sablazni dijete!« A što tek onom, koji ga ubije, ili mu dušu rine u tamu?! Isporedi Mt. 18, 3. Isus dakle čuva djeci život; dapače im ga i poklanja time, što strahovitom odgovornošću prijeti onim roditeljima, koji im ga ne bi htjeli dati On osigurava djeci pomoć obećavajući nagradu darovatelju; On im zajamčuje dobar odgoj i sretnu budućnost. Kako je li jepo izraženo ovo cijenjenje djece u onom prizoru, kadno je milovao i blagoslivao djecu! Marko 10, 16.

Dignuvši čast žene i djeteta pomagao je Spasitelj obitelj vrlo. jer joj je udario čvrsti temelj. Kada se supruzi međusobno cijene i štuju, kada ljube djecu i žele ih dobro odgojiti, onda je osigurana trajna sloga i mir u obitelji. To je glavni uvjet obiteljske sreće.

2. Iz ove blagodati Isusove izvire odmah i druga, što je naime učvrstio obiteljske veze. Glavne su vjernost i poslušnost. Po Isusovom zakonu nije više sjetilna ljubav glavna veza, što će držati obiteljsku zajednicu na okupu, nego nerazrješivi vez svetog sakramenta, koji obvezuje na doživotnu vjernost Kad se pružila Spasitelju zgoda proglašuje On svečano: »Što je Bog sastavio, čovjek neka ne rastavlja! Koji

pusti ženu svoju i oženi se drugom, preljubu čini. Iako žena pusti muža svojega i uda se za drugoga, čini preljubu.« Marko 10, 9.

Ovaj zakon Isusov vjekovima već dovikuje mladencima, da dobro razmisle svoj korak i progledaju, jesu li jedan za drugo. Supruge upozoruje, da se čuvaju svega, što im zajednicu otešćaje, jer im je nemoguće drugu sklapati. Stranoj požudi prikričuje. da ne dira u obiteljsku svetinju, jer joj je zapečaćenja sudbina. »Svaki, koji pogleda na ženu te je poželi, već je učinio preljubu u srcu svojem!« Mt. 5, 28.

3. Treća pomoć, što je Isus pružio obitelji, jest u onoj osobitoj snazi, što je daje članovima obitelji za vršenje njihovih dužnosti. Ta snaga je ponajprije ona sila svrhunaravne milosti, što ju dobivaju supruzi u sv. sakramentu ženidbe. Isusov zakon je zakon milosti. Kada nalaže dužnost, daje i potrebnu jakost. Ženidbe i obiteljske dužnosti su teške; zato se on poskrbio i za krepku pomoć. »Nitko ne mrzi svoga tijela, nego ga hrani i njeguje, baš kako i Krist Crkvu, jer smo udovi tijela njegovoga,« koje je Crkva. Efež. 5, 29. Ta hrana i njega jest onaj nutarnji dar Božji, koji čo-

vjeka prosvjetljuje i krijepi, da može biti kraj svih teškoća dobar.

Kršćanska obitelj posjeduje povrh toga moć primjera Spasiteljeva, što ga je dao živući u svetoj obitelji. Ondje je osjetilo Srce njegovo najnježnije dokaze ljubavi presvete mu Majke i svetog Othranitelja, ali ih ujedno i najvećom poslušnošću uzvraćalo. Ondje je gledao i blagoslovio očinsku skrb sv. Josipa za obitelj; ondje je posvetio žalosti Majčine. Ondje je čitav jedan ljudski vijek vršio najteže obiteljske kreposti: poslušnosti i teškoga rada. Ovaj je Božanski primjer već milijunima kršćanskih roditelja i djece zasladio njihove tjeskobe, čemer i zabit.

Kada obitelj pritisne koji teški križ pa se čini da ga ne će moći podnijeti, i tada Spasitelj ne zaboravlja na nju. U njegovome Srcu ima smisla i za takove potrebe; ima pripravnosti, da izvanrednim načinom pridigne snagu obitelji. Jedva je bio ušao u kuću sv. Petra, kad li spazi, da bolesna leži punica Petrova. Ali tko mnogo mari za punicu! A Isus ipak! Kako nam visoko diže shvaćanje obiteljskog života svojom pažnjom, što joj posvećuje, svojom pomoći, što joj pruža! Ljubezno on staricu prihvata za ruku i smjesta ozdravlja.

Eno skršene udovice kako jauče za lijesom, u kom nose na groblje sreću njezinu, jedinca njezinoga. Isusovo Srce ćuti potrebu, da opet usreći jednu obitelj, pa ma trebala tome i sva njegova Božanska moć. »Ustani mladiću!« — veli sinu i predaje ga živa majci, da joj bude utjeha i pomoć starosti.

Koliko je žalosti negdje bilo u obitelji dobrog Lazara, dok mu sestra Marija Magdalena išla krivim putem? A u kakav se raj obratila ova obitelj, kad je zraka ljubavi i milosti iz Srca Isusova obasjala to zalutalo siroče!

Tako evo pokazuje Krist Gospodin, svestrano, da ima Srca za obitelj. On joj je temeljiti obnovitelj i mudri zakonodavac; On najbolji prijatelj i najjači pomoćnik; On joj je sadašnji i budući sudac; On posljednja svrha i najveća slava njezina; On joj je potpuni gospodar; On je Kralj njezin. Obitelj pripada Isusu!

Vijekovi posvjedočiše, da gdje se obitelj Isusa držala, cvala je i njezina sreća. U kojoj se mjeri Isusa ostavljalo, u toj je mjeri i obiteljska sreća propadala. **»Svaki koji, sluša riječi moje i izvršuje ih bit će mudar čovjek, koji sazida kuću svoju na kamenu.** I udari dažd, i dođoše vode, i dunuše vjetrovi, i napadoše na onu kuću, i ne pade; jer bijaše sazidana na kamenu.« Mt. 7, 24.

Kako Isus hoće obitelji sada pomoći.

Krist Gospodin živi i djeluje u Crkvi svojoj u sve dane do svršetka svijeta. On je snabdijeva u svako vrijeme primjerenom pomoći. Tako joj dao i proti nevjeri i bešćutnosti ovih posljednjih vremena jako sredstvo u pobožnosti Presv. Srcu svome. Po ovoj pobožnosti želi On doskočiti raznim potrebama svojih vjernika; po njoj ih privodi k izvorima vrhunaravne snage, što ih već od početka u Crkvi otvorio. U ovoj se pobožnosti također krije i ono sredstvo, kojim On želi i sadašnjim velikim potrebama obitelji pomoći. Jednostavno je i na prvi pogled neznatno; ali kad mu se snaga omjeri i posljedice dohvate, onda mu baš ta značajka jednostavnosti potvrđuje Božansko podrijetlo.

Obećao je naime Bož. Spasitelj učenici svojoj Bl. Margareti, a ta obećanja također i Sv. Crkva priznaje, da će obiteljima, koje, štuju Presv, Srce njegovo povratiti slogu, ako bi razdvojene bile, a pomagat će one, koje bi dospjele u koju nevolju. Nadalje da će obilno blagosloviti svako mjesto, gdje se izloži i štuje slika Srca njegova; dati onima koji štuju

Srce njegovo svaku milost potrebitu staležu njihovu; a da neće dopustiti te bi se izgubio onaj, koji se posveti Srcu njegovu. Obećavajući dakle i dajući vremenita i vječna dobra, želi Spasitelj unijeti pobožnost Srcu svome u obitelji, a po njoj ih privući sebi. Po Srcu svome želi zavladati srcem obitelji. Kršćanske dakle obitelji, koje su si svijesne teškog sadanjeg položaja, valja da se opet sasvim izruče Isusu, da se posvete njegovome Presvetom Srcu.

Da je upravo ova posveta obitelji Srcu Isusovu ono jako sredstvo za obnovu obiteljskog života, to pokazuje njezin razvoj i njezini plodovi, to svjedoči Kristov namjesnik sv. Otac papa.

1. Posvećivati obitelji Presv. Srcu počelo se u većem broju tek u novije doba. Sedamdesetih godina prošloga vijeka pozivao je generalni upravitelj Apostolstva molitve O. Ramière, da se za obnovu čudoređa svestrano provede posveta Presv. Srcu, napose da se obitelji stave pod njegovo okrilje. I sv. Otac Pijo IX. preporuči tu općenitu posvetu g 1875. U ožujskom broju g. 1882 objavi francuski »Glasnik Presv. Srca« preporuku Isusovca Teodora Wibauxa (Vibò), da se katoličke obitelji ponovno sjete obećanja Spasiteljevih, te se svečano posvete Srcu njego-

vome. On je već i sam bio iskusio blagoslov ne plodove takove posvete u vlastitoj obitelji i kod siromašnih seljaka na otoku Jersey.

Riječ i primjer njegov naiđoše svuda na oduševljeni odziv, najviše pak u gradu Marsilji, gdje se revnovanjem biskupijskog upravitelja Apostolstva molitve, kanonika Gastanda za pet mjeseci posvetiše 1053 obitelji, a četiri godine kasnije bilo ih je već deset tisuća. God. 1889. počelo se posvećene obitelji bilježiti u »Zlatnu knjigu«, koja je u same dvije godine narasla na 35 debelih svezaka, štono su sadržavali preko dva milijuna obitelji. Tu zlatnu knjigu stavili su po nalogu O. Regnaulta D. I., generalnoga upravitelja Apostolstva molitve, do groba bl. Margarete u Paray-le-Monialu.

Najvećim su oduševljenjem radili za tu pobožnost širom čitavog svijeta članovi Apostolstva molitve poučavajući i dijeleći posvetne molitve na stotine tisuća. Stoga se i smatra ovo djelo posvećenja obitelji Presv. Srcu ogrankom Apostolstva molitve, pa ga ono i vodi. Za Italiju je baš i naredila sveta Stolica u svibnju god 1918, da Apostolstvo molitve po svojim revniteljima radi za ovo djelo i da ga u svom djelokrugu organizira

2. Zadnjih deset godina priveo je posvetom već preko milijun obitelji Presv. Srcu

svećenik iz Družbe Srca Isusova i Marijina O. Mateo Crawley-Boevey Peruanac. Bio on na smrt bolestan, pa je baš milošću Presv. Srca odjednom i posvema ozdravio god. 1905. Kad je mislio, kako da svoju zahvalnost zasvjedoči Spasitelju, osjetio je veliki poticaj i dobio jasnu spoznaju, da će to najbolje moći, ako se sav dade na širenje upravo ove obiteljske posvete. Primivši posebno odobrenje, dà upravo nalog od sv Oca Pija X, pođe u Ameriku te je upravo čudesnim blagoslovom u tom smjeru tamo djelovao. Živom njegovom osvjedočenju i djetinjoj otvorenosti, kojom je svagdje naviještao ljubav i milosrđe Bož. Srca, ne mogoše odoljeti ni isti slobodni zidari.

Jednoga dana dođe k njemu u Valparaisu mlada Portugalka pa će mu: »Oče, ja bih vrlo rado surađivala u djelu posvete obitelji, samo da bih mogla isprositi obraćenje moga oca. Ali to je tako teško. Evo upravo sada je zabranio majci i meni, da ne smijemo ni nedjeljom k sv. Misi. Što da činim?«

»Ljubite svom dušom Isusa; posvetite se njegovom srcu i radite za posvetu obitelji«. Za nekoliko mjeseci evo je žalosne kod O. Matea. »Oče, sve je uzalud Liječnik savjetuje oca da ide u Švicarsku, a tamo znate da će biti s njim još gore.« »Pa zamolite ga prije nego ode, da obavite posvetu obitelji!« »Ali,

to je nemoguće. On je tako nagle ćudi.« »Dijete Božje, zar ste izgubili pouzdanje u Presv. Srce? Ta vi ste tako revno radila za njegovu čast! Sve je moguće onom, koji vjeruje.«

Slijedećeg petka reći će kćerka ocu: »Tata, prije nego ćeš na put htjela bih da mi nešto dozvoliš, što će me vrlo veseliti.« »A što je to?« »Bojim se, da se ne razljutiš.« »No, samo reci; nijesam ja valjda tako hud.« »Dobro dakle. Daj dozvoli, da obavimo posvetu Srcu Isusovu.«

»Pa dobro!... Ali za to treba lijepi kip Srca Isusova. Evo ti novaca pa ga nabavi. Ja ću se pobrinuti za cvijeće; a majka neka pozove gostove.« Na sve je mislio. Dodao dapače: »Neka i jedan svećenik dođe.« Kako se iznenadila! Da, ali to je tek njoj za volju; a gdje je još njegova duša?

Eto i dana posvete. Prisutnima davaju tiskanice o posveti; njemu se nitko ne usuđuje ponuditi »Mislite li, da ja ne znam čitati? Kao glava učinit ću i ja svoje.« I krepkim glasom molio je posvetnu molitvu. Pod kraj bio je sav uzbuđen. Kad se podigli pristupi k O. Mateu i reče: »Oče, da li bi mogao u zgodno vrijeme s Vama govoriti?« »Dakako, izvolite samo po volji.«

Još iste večeri klečao je do nogu O. Mateu ispovijedajući se upravo ganutljivom skrušenošću. Za mjesec dana otputila se obitelj u

Svicarsku, a zahvalna je kćerka na putu posjetila jednog brazilijanskog biskupa i baš njezinom pobudom počelo se ondje živo raditi oko posvete obitelji.

Na stotine je i tisuće takovih izvanrednih obraćenja doživio dobri O. Mateo ne samo u Americi nego i u Evropi, gdje je baš za vrijeme rata razvio živu djelatnost.

Posveti svojih obitelji Presv. Srcu ima velikim dijelom francuski narod da zahvali, što mu se nakon velikih nesreća opet podigao duh, te je mogao da odoli neprijatelju. Ima istina još mnogo zla i tamo, ali se veledušno čini i mnogo dobra To dobro izvode upravo ovakove obitelji, koje štuju Presv. Srce. A tako je i u drugim zemljama. Plamen ljubavi Isusove oživljuje, daje nadnaravnu snagu.

3. Videći sv. Otac Benedikt XV. blagoslovni utjecaj djela posvete obitelji ponovno ga preporuči naglasivši: »U naše doba ne ima savremenijega djela nego što je posveta obitelji.« A na dan svetih Triju Kralja g. 1918. svečano je u zboru kardinala izjavio: »Osobitim načinom i sa živom zahvalnošću slavimo Gospodina, što se sada toli divno širi sveto ovo djelo posvete obitelji Presv. Srcu. O kad bi se htjele sve obitelji posvetiti Presv. Srcu, pa da sve onda i vrše one dužnosti, što nastaju iz te

posvete! Tada bi bilo osigurano kraljevstvo Isusovo u ljudskome društvu. Po zori može se nagađati dan; tako i mi gledajući sretni početak ovoga djela posvete, pozdravljamo zoru onog sretnog dana, kada će svi priznati kraljevsko veličanstvo Isusa Krista. S pouzdanom radošću ponavljamo mi riječ sv. Pavla: »Krist mora da nama vlada!« I. Kor 15, 25.

Da što jače potakne vjernike te se odazovu želji Srca Isusova, obdario je djelo posvete i posebnim oprostima: 7 godina i 7 četrdesetnica svakom članu obitelji, koji barem skrušenim srcem prisustvuje posveti; potpuni oprost onima, koji na dan posvete prime svete sakramente i pomole se na nakanu sv. Oca pape izmolivši propisanu posvetnu molitvu; isto i na godišnjicu posvete. 300 dana za obnovu posvete na godišnji dan.

Preporuka i želja sv. Oca potakla je već mnogo, do sada oko 500 crkvenih Pastira, te su i sami preuzeli posvetu i toplo je stavili na srce svom svećenstvu i vjernicima. I u zadnje vrijeme izlaze okružnice biskupa sve jedna za drugom.

Jezgrovito je preporučio posvetu svome stadu naš preuzvišeni zagrebački metropolita Dr. A. Bauer veleći: »Ta posveta će biti javno ispovijedanje vjere, a po tom

priznavanje i čašćenje Boga, na koga toliki bezumnici zaboraviše i koga nam hoće iz srca i svijesti da na sve moguće načine izbrišu; bit će čvrst temelj na kom ćete duhovno obnoviti sebe i svu svoju obitelj; bit će to ozbiljan početak, da odlučno krenete stazom praktičnoga kršćanstva; bit će to najbolje jamstvo za vas i za sva koga člana obitelji vaše, da se ne ćete nikad odmetnuti od Boga, da ne ćete zanemariti svojih kršćanskih dužnosti, već da ćete vazda u kući i u javnosti živjeti kao pravi katolici, hao prava djeca svog nebeskog Oca.«

Pozivu se njegovu odazvao već lijepi broj obitelji — kojih 20.000 — štono se dragovoljno staviše pod zastavu nebeskog Kralja. A bit će ih još i više, kada se bolje upozna ova izvanredna pomoć Božja.

Tako je evo Gospodin pripravljao ovo sredstvo, kojim će navrnuti obiteljski život na pravi put. Što većma se neprijatelj ljudskoga roda upravo zadnjih desetljeća napinjao, da rastruje živce ljudskoga društva, one niti svetih veza, što vežu obitelj u jednu Bogu posvećenu zajednicu, to se bujnije razvijala ova nova grana pobožnosti Presv. Srcu. Plodovi su joj evo sada zreli, da okrijepe klonule sile kršćanske obitelji.

U čemu sastoji posveta obitelji,

za koju rekosmo, da je dolična pomoć sadanjim obiteljskim nevoljama? Sastoji prvo u tom, da obitelj prizna Isusa svojim potpunim Gospodarom te mu se sva izruči; drugo da se u znak toga stavi slika Srca Isusova na časno mjesto u kući te da se pred njome trajno štuje Presv. Srce. K ovim našim činima pridruži se po Spasiteljevu obećanju milost i blagoslov Božji, pa tako svrhunaravna ljubav Božja zajedno s naravnim nastojanjem ljudskim djeluje da članovi obitelji valjano živu. U takovom pak životu nađe obitelj ono zadovoljstvo i sreću, što se na zemlji opravdano može tražiti i postići.

»Priznati Isusa svojim gospodarom« — mislio bi čovjek, nije baš tako teško; sliku postaviti — također ne stoji mnogo. Prema tome bi bilo nekako prelako postići obećanu životnu sreću! Da se stvar ne bi doista na lako uzela, treba da kratkoj riječi »posvetiti se Isusu« shvatimo potpuni smisao i da ga provedemo.

„Kad se Kristu Gospodinu posvećujemo, ne samo da otvoreno i rado priznajemo i primamo njegovo gospodstvo, nego i uistinu zasvjedočujemo, da bismo, kad bi naše bilo ono, što dajemo na dar, najvećom pripravnošću dali, te da ga molimo, neka se ne bi kratio primiti to od nas, makar i posvema svoje«. Tako označuje sv. Otac Lav XIII. čin posvete Presv. Srcu.

Dvoje dakle osobito uključuje posveta:

1. priznanje u misli i djelu,

2. predanje na službu i skrb. Mislima, uvjerenjem valja da priznamo Isusu, što je već na usta proroka govorio: »Ja sam postavljen kraljem na Sionu« (Ps. 2). »Meni je dana sva vlast na nebu i na zemlji« (Mat, 28, 18). To gospodstvo pripada Isusu ne samo nad svakim čovjekom pojedincem, jer se predao za otkup naš, nego i nad obiteljskom zajednicom, jer je ona dar Srca njegova, jer joj je on zakonodavac.

No ne samo mislima, nego i djelom valja da prizna obitelj Isusa. Čovjek želi da dobro, što ga upozna, također i postigne. Ako dakle priznajem, da je dobar zakon, što je potekao iz Srca Isusova, želit ću da ga vršim, nastojat ću da cijela obitelj po njemu živi. Evo tu želju i dobru volju zasvjedočuje također, koji se jednom posveti Presv. Srcu.

Tko steče jednom onaj pravi, visoki pojam o Spasitelju kao Kralju svemira, tko je uvjeren o dobroti, milosrđu i darežljivosti njegovoj, osjetit će kako ga privlači k sebi te će mu se drage volje predati na službu, želit će kako bi mu sve većma

ugodio. Znajući pak, kako se Gospodin ne da u veledušnosti natkriliti, stavljat će sve svoje pouzdanje u duševnim i tjelesnim potrebama u njegovu skrb.

Sve ovo lijepo izrazuje ona posvetna molitva, kojom se po želji sv. Oca obitelji po svećuju Presv. Srcu. »Dolazimo, da priznademo Tvoje gospodstvo nad našom obitelji... hoćemo da živimo Tvojim životom ... Zavladaj našim razumom ... našim srcima ljubavlju! Blagoslovi naša poduzeća ...«

Slabo bi dakle obavio posvetu, tko bi u časo itom raspoloženju rekao: Isuse Tvoji smo, Ti nam pomozi — a za dalji kršćanski život u obitelji ne bi imao ni smisla ni brige. Takvome ne bi ni slika ni diploma ništa pomogla. Sv. Otac papa, koji vruće želi, da se sve katoličke obitelji posvete Presv. Srcu, naglašuje ipak u pismu na velikog promicatelja te posvete o. Matea: »Potrebno je i od najveće važnosti poznati Krista; znati njegovu nauku, život, muku i slavu. Ne sljediti ga samo čuvstvenom pobožnošću, koja lako pokreće meka crca i vabi suze, a mane ostavlja netaknute; nego životom i postojanom vjerom, koja vodi i ravna razum i srce i življenje. To je baš i razlog, da za Isusa premnogi ne haju, a

mnogi da ga slabo ljube, što ga oni gotovo nikako, a ovi tek slabo poznadu. Stoga ustraj i trudi se, predragi sinko, da uspiriš plamen ljubavi prema Presv Srcu u katoličkim kućama; no to naročito želimo da postigneš, e bi ta ljubav u svim domovima, u koje zađeš, potekla iz sve većeg i svestranijeg poznavanja Krista Gospodina i iz spoznaje istine i zakona, što ga je on donio.«

Kakovo raspoloženje

dakle treba da ima onaj, koji će se posvetiti Presv. Srcu? Takovo s kojim može milost Božja da djeluje u čovjeku. Kršćanstvo naime računa u svojoj djelatnosti uvijek sa dvije sile: s milošću Božjom, koja pretječe, prati i dovršuje svako dobro djelo — i sa dobrom voljom čovječjom, koja se priklanja, odaziva i napinje sudjelujući s milošću.

Da je milost Božja ovdje i da nam se nuđa, vidi se iz obećanja Spasiteljevih, kojima zajamčuje upravo obilje pomoći svoje štovateljima Srca svoga. Da pak u nama ne uzmanjka dobra volja, troje se traži: živa vjera, pouzdanje u milosrđe Isusovo i ljubav.

1. Sišao bio Isus s gore na kojoj se bio preobrazio. Više ljudi potrči k njemu, a je-

dan mu se od njih potuži veleći: »Učitelju! dovedoh k tebi sina svojega, u kojem je duh nijem, koji gdjegod ga uhvati, baca ga, a on se pjeni i škrguće zubima i suši se... Često ga baca i u vatru i u vodu, da ga pogubi. Nego ako što možeš, pomozi nam, smiluj nam se!« A Isus mu reče: »Ako možeš vjerovati, sve je moguće onomu, koji vjeruje.« I odmah povikavši otac djetinji reče sa suzama: »Vjerujem Gospode, pomozi nevjerju mojemu!« A Isus zaprijeti nečistome duhu: »Duše gluhi i nijemi, ja ti zapovijedam: iziđi iz njega, i više ne ulazi u njega!« I povikavši i izlomivši ga vrlo iziđe iz njega; i učini se kao mrtav tako, da govorahu: Umrije! A Isus uzevši ga za ruku podiže ga, i usta. (Marko 9, 16—26)

Koliko se jadni otac ovog dječaka napatio, koliko tužna majka u kakovoj je teškoći bila cijela obitelj! Dobro im se Srce Spasiteljevo smilovalo, riješilo ih nevolje. No što je tražio kao uvjet? »Vjeruješ li?« Ona živa, djetinja vjera očeva, donijela je sreću obitelji.

Danas je sve puno vjerskog sumnjičenja i dvojbe I u dobrim kršćanskim srcima pojavi se misao: pa je li sve to istina? Od tolikog pripovijedanja i pisanja neprijatelja Božjih kao da se neka nejasnost rasproste

dušom. Kušnje su to, koje Gospodin pripušta, da mu doprinesemo žrtvu vjere. Djetinjom prostodušnošću i ujedno živim osvjedočenjem valja da priznamo: »Vjerujem Gospode, pomozi nevjerju mojemu! Vjerujem da Isus živi i kraljuje i da će me suditi! Po njegovoj ću nauci dakle živjeti! Kako je živa u tvojoj svijesti misao: makar i ne vidim sunca radi oblaka, ono ipak na nebu sjaji i čini dan, tako valja da ti je sigurno osvjedočenje: Isus — Gospodar obitelji moje — gleda me iz neba i misli na mene.

2 Pred jednim gradićem dotrči k Spasitelju neki gubavac i padnuvši preda nj na koljena zavapi: »Gospodine! Ako hoćeš možeš me očistiti.« Bit će bio čuo, kako je Isus već tolikima pomogao, pa je dobio visoki pojam o dobroti i jakosti njegovoj. Ovo plemenito svaćanje gubavčevo, ovo pouzdanje tako se dojmilo Srca Spasiteljeva, da mu se odmah smilovao, milostivo ga se dotaknuo i s mjesta ga ozdravio veleći: »Hoću, očisti se!«

Isus je i danas jednako dobar, jednako svemoguć, jednako milosrdan ko i nekad, kad je govorio. »Milosrđe hoću, a ne sud!« — »Milosrđe je Gospodnje nad svim djelima njegovim.« (Ps. 14, 4, 9). On dakle ručuna sa svim slabostima i potrebama

našim. Ponor ljubavi njegove jest ujedno ponor milosrđa, u kom se utapljaju svi grijesi naši, iz kojega izviru svi potrebni nam darovi. Kad je čovjek gotov da klone od koje obiteljske nesreće, da zdvoji od teške brige ili grižnje savjesti, misao će ga na Isusa podržati i podići Ta »On živi kod Oca, da nas zagovara!« (Žid. 7, 25).

3 Treći je uvjet dobrog raspoloženja za posvetu — ljubav. Obitelj, koja je bila u najsrdačnijem odnošaju prema Bož Spasitelju, bila je obitelj Lazara, Marije i Marte. Kućegazdi povratio bio Isus život, sestru Mariju Magdalenu svrnuo na put poštenja, a sve troje podigao je visoko u svetosti. K njima se vrlo rado svraćao, s njima vrlo ljubezno općio. A što ga ganulo na to? Ljubav, koju mu ta obitelj iskazivala. Mariji, koja se prva od te obitelji približila Gospodinu, posvjedočuje on sam tu ljubav. »Opraštaju joj se grijesi mnogi, jer je ljubila mnogo.« Vjera ju dovela k Isusu, ljubav ju privezala uza nj. Kako je prije ljubila sjetilno uživanje, tako je, spoznavši pravu dobrotu i ljepotu — Isusa — cijelo svoje srce i sve težnje njemu posvetila.

Tko dakle ne će da doživi razočaranje i nad »obiteljskom srećom«, valja da odabere Isusa predmetom ljubavi svoje, pa mu ne će

uživanje grobom prestati. Ta smrt ga zapravo združuje s njegovim dobrom! Ova će mu ljubav posvetiti i sve zemne užitke, ona će mu učiniti lakima sve žrtve, što ih doprinosi u valjanom kršćanskom životu. »Tko ljubi mene riječ će moju držati, i Otac će moj ljubiti njega, i k njemu ćemo doći, i u njega ćemo se nastaniti.« (Iv. 14, 23).

E, ali po ovom razlaganju čini se, da bi samo jako dobri ljudi mogli posvetiti svoje obitelji Presv. Srcu — pomislit će tkogod.

Nipošto! Posveta je za sve. Za dobre, da se ojače te odlučno pođu putem kršćanskoga života; za nevaljane da postanu valjani; za one, koji trpe oskudicu, da im se pomogne i olakša; za bogate, da ih dobra zemaljska Gospodinu dovedu; za sretne, da veledušno slave početnika sreće svoje.

Mnogo je i različitih stupnjeva u kršćanskom životu; no temelj je svima upravo vjera, ufanje i ljubav. I one mogu biti u jednom veće u drugom manje. Ali tkogod hoće da spasi dušu, treba da je u tom raspoloženju, da dragovoljno priznaje i hoće držati nauku Isusovu; s Isusom da želi biti sretan u vječnosti; od Isusa da očekuje i prosi potrebitu pomoć. A evo to i jesu vjera, ufanje i

ljubav, što ih spomenusmo kao uvjete za posvetu.

Posvetiti dakle sebe i svoju obitelj Presv. Srcu može svaki katolik, koji ozbiljno želi i hoće da pošteno kršćanski živi. Ne smeta ništa, ako je već u kojem vjerskom društvu, jer posvetom ne preuzima n i k a k o v i h n o v i h d u ž n o s t i, nego se jača i podiže, da svoje stare i obične vjernije drži. Dapače bi baš oni, koji su u kojem vjerskom društvu mogli i morali najviše za posvetu revnovati, jer je svim vjerskim društvima svrha da nas p r i v o d e I s u s u.

Kako da se posveta provede?

Obiteljska posveta jest događaj od velike važnosti po obitelj. Dan je to njezine obnove i preporoda. »Danas je došlo spasenje kući ovoj«, rekao je Spasitelj za dom i obitelj Zakejevu, kad se u nju navratio. Veledušna ona pripravnost Zakejeva, kojom je htio da sve zlo popravi svjedoči najbolje, da je posve drugi život započeo pod njegovim krovom, otkada ga posvetom svojim Sin Božji posvetio. Radost Zakejeva i gozba, što je priredi tom prilikom, tek su vanjski dokazi, da je to bio veliki dan njegova života.

Takav veliki dan jest i dan posvete obitelji Presv. Srcu. Stoga neka se za to odabere

ili koji veliki blagdan ili dan za obitelj znamenit n. pr. rođeni ili imeni dan oca ili majke, vjenčani dan sina, ili blagdan Srca Isusova ili koji prvi petak u mjesecu.

Pripravit će se obitelj za taj dan d e v e t n i c o m ili barem trodnevnicom, a na sam dan se i s p o v j e d i t i i p r i m i t i sv. p r i č e s t kao naknadu za prije nanesene uvrede. Kip ili s l i k u S r c a I s u s o v a nabavit će si obitelj što će ljepšu moći * Kod same posvete zapalit će kako se već mogne svijetlo i sviječu. Je li ikako moguće z a m o l i t ć e s v e ć e n i k a, da prije posvete b l a g o s l o v i s l i k u u kući; ako to ne bi mogao, donijet će sliku u crkvu, pa će je tamo svećenik blagosloviti po običnom obrascu za blagoslov kipova i slika.

Kada se dakle cijela obitelj sabere pred slikom Presv. Srca, izmole svi zajedno i glasno V j e r o v a n j e a glava obitelji — ili ako on ne zna čitati, koji drugi od starijih, predmolit će a ostali će glasno ponavljati za njim slijedeću od sv. Oca pape određenu

posvetnu molitvu.

Presveto Srce Isusovo! — Ti si očitovalo blaženoj Margareti svoju želju, | da zavladaš

* Tko još ne ima slike Srca Isusova, neka si je naruči kod Uprave »Glasnika Srca Isusova« u Zagrebu, gdje se dobije komad po 2 Kr. Šalje se samo u par sa Srcem Marijinim, ako se plati i poštarina.

kršćanskim obiteljima; | stoga evo dolazimo danas, | da priznademo otvoreno | neograničeno Tvoje gospodstvo nad našom obitelji. | Hoćemo, da unapredak živimo Tvojim životom; | hoćemo, da u nama procvatu kreposti, | kojima si Ti obećao mir već ovdje na zemlji; | hoćemo, da duh ovoga svijeta, | koji si Ti odsudio, | što dalje od sebe protjeramo. |

Zavladaj dakle našim razumom, | da priprosto vjerujemo, | zavladaj našim srcima ljubavlju, | kojom neka plamte bez svakog prekida. | Žar te ljubavi podržavat ćemo | čestim primanjem svete pričesti |

Udostoj se, o Božansko Srce Isusovo, | biti uz nas, kad se okupimo, | blagosloviti naša duhovna i vremenita poduzeća, | raspršiti naše brige, | posvetiti naše radosti, | a nevolje naše ublažiti. | Ako bi ikad tko od nas bio tako nesretan, | da bi te ražalostio, | sjeti se tada, Srce Isusovo, | da si prema raskajanom grješniku | dobrostivo i milosrdno. | A kad kucne čas rastanka, | kada dođe smrt i svoju tugu unese među nas: | svi ćemo se mi, | i oni, kojima je poći u vječnost, | i oni, koji ostaju | podvrći vječnim odlukama Tvojim. | Tješit će nas pomisao, | da će osvanuti dan, | kad će se sva naša obitelj | naći na okupu u nebu, da ondje po sve vijeke | hvali Tvoje veličanstvo | i slavi Tvoja dobročinstva. |

Bezgrješno Srce Marijino | i slavni patrijarka sveti Josip | neka Ti prinesu ovu posvetu | i neka nas na nju sjećaju | u sve dane našega života. | Da živi Srce Isusovo, | Srce našega kralja | i Oca našega!

Potom će izmoliti »Oče naš« i »Zdravo Marijo« za pokojne članove obitelji, da i oni osjete kap utjehe, kada će evo Spasitelj da preuzme gospodstvo u kući, što su je oni nastavali, a možda i utemeljili.

Sada se stavi kip ili slika sa stola, na kom je privremeno bila smještena, na ono časno mjesto, što joj se odredilo na kojem stalku ili na zidu. Položaj njezin i priređeni već nakit neka izvana pokaže, koga obitelj najviše časti i kome ona od sada pripada.

U zahvalu, što se Božansko Srce udostojalo uzeli obitelj pod osobitu zaštitu svoju, izmolit će sada ovu molitvu:

Slava i čast Božanskom Srcu Isusovu, koje nam se toli milostivim ukazalo, te je obitelj našu učinilo malim kraljevstvom svojim i pod našim krovom podiglo prijestolje svoje, da dijeli s nama radost i žalost te da nas vodi neizrecivom ljubavi svojom. O Božansko Srce, podaj milost slaboj djeci svojoj, da zahvalno i vjerno slijedimo vodstvo Tvoje. Uspali srca naša plamom ljubavi svoje i učini Ti, koji si blaga i ponizna Srca, da svim srcem odura-

vamo grijeh i taštinu svijeta. Neka Ti bude kuća naša milo obitavalište, kako Ti je nekoć bila ona u Betaniji, a obitelj našu učini sličnom svetoj obitelji u Nazaretu. Amen.

Hvaljeno, čašćeno i ljubljeno bilo vazda u našoj kući preljubazno Srce Isusovo! Kraljevstvo njegovo neka dođe k nama! Amen.

Spasitelj je kralj obitelji, a njegova je presveta Majka kraljica njezina. Stoga će je pozdravit, molitvom »Zdravo Kraljice«. Po tom će tri puta zazvati: »Presveto Srce Isusovo — štiti obitelji naše!« 300 dana oprosta.

Prečisto Srce Marijino — moli za nas! Sveti Josipe — moli za nas! — Je li više mlađih članova obitelji prisutno, zapjevat će pjesmu u čast Presv. Srcu; a ako je prisutan svećenik podijelit će obitelji blagoslov. Taj način i obred posvete odobrio je sv. Otac Benedikt XV. pa je dobro, da ga se drži.

Ovako neka obavi posvetu svaka obitelj sama za sebe i onda, ako se više obitelji zajedno u crkvi posvetilo, jer će rijetko moći svi članovi da dođu u crkvu, ipak valja, da se i oni izruče Bož. Srcu

Dan i godinu posvete zabilježit će na samoj slici ili na posebnoj diplomi Dobro je da se svi članovi obitelji tude i potpišu.

Posvetu svoje obitelji najavit će glava obitelji svome dušobrižniku barem poslije po-

svete, da duhovni pastir znade, koje su to kuće u njegovoj župi, što otvoreno i neustrašivo stoje uz Krista Gospodina.

Bit će pak sigurno milo svakom štovatelju Presv. Srca, kad čuje, da imade i u našem hrvatskom svetištu Srca Isusova u Zagrebu »Z l a t n a k n j i g a o b i t e l j i«, u koju se bilježe sve obitelji, što se posvetiše Presv. Srcu širom hrvatskih krajeva. Ona je vanjski izražaj svete one veze između Presv. Srca i posvećenih mu obitelji; kao vidljivi zalog, da su te obitelji upisane u Božanskom Srcu. Stoga neka javi svaka obitelj za sebe, ili više njih zajedno po svome veleč. dušobrižniku, Uredništvu Glasnika Srca Isusova ime svoje, broj članova obitelji, dan posvete, mjesto i župu, da se uzmogne zabilježiti i čuvati u »Zlatnoj knjizi.«

Posljedice posvete.

Pripovijedajući sv. Ivan svoje viđenje o posljednoj borbi između Božanskog Spasitelja i kneza tame, ovako opisuje Krista Gospodina kadno će da izađe u boj: »Vidjeh otvoreno nebo, i gle, bijeli konj, a koji sjedaše na njem, zvaše se V j e r n i i I s t i n i t i, i on po pravdi sudi i bori se. Oči su njegove kao plamen ognja, a na glavi mu mnogo vijenaca . . . Zaodjeven bijaše haljinom krvlju

poškropljenom, a ime mu je Riječ Božja. Iz usta mu izlazio mač naoštren s obje strane, da udari njime narode. I on će ih ravnati željeznom šibikom, i pritiskat će prešu strahovitog gnjeva Boga svemogućega. A na odijelu mu i na bedru napisano: Kralj kraljeva i Gospodar gospodara«. (Otkriv. 19, 11 i slijed.)

Pod zastavu ovoga svesilnoga Kralja stupa obitelj, koja se posveti Presv. Srcu. Ime njegovo i znak Srca njegova stavlja si na čelo i grudi. Uz njega hoće da bije boj ovih teških posljednjih vremena, gdje je preša strahovitoga gnjeva Božjega pritisla narode. Dvojemu valja da si je svijesna takova obitelj: prvo, da je Kralj njezin »Vjerni«; drugo da i njoj valja biti vjernom.

Za poglavice arapski hplemena pripovijedaju putopisci, da su tako vjerni svome obećanju, te će vojevati do posljednjeg čovjeka, da obrane prijatelja, koji im se utekao u zaštitu.

Još je vjernije Srce Kralja obitelji. »Vjeran je On i ne može sam sebe poreći« — veli Apostol, koji je to i sam na sebi iskusio. 2. Tim. 2,13. »Otac ljubi Sina i sve mu je predao u ruke. Koji vjeruje u Sina ima život vječni.« Iv. 3, 35. Moguć je dakle Gospodin, da održi

obećanje, što ga dao štovateljima Srca svoga, e će im dati milost, blagoslov, utjehu i mir. — I to je posljedica posvete u koliko ona veže Bož Srce.

Da je Ono ispunja svjedoče nam stotine ganutljivih zahvalnica, što stižu svaki mjesec Glasniku Srca Isusova; svjedoče tolike izjave i uvjeravanja roditelja, koji već posvetiše svoje obitelji. »Ah, hvala Presvetom Srcu, otkad smo mu se posvetili, mir je i sve se veselije snosi!« Tako mi reče već ne samo jedan član obitelji Srcu Isusovu posvećenih.

Pripovijeda o. Mateo, kako u jednoj obitelji nije hotio sin da bude prisutan kod posvete obitelji.

»Ah, kako je to žalosno, uzdahne otac. Danas bismo mogli biti tako sretni, sjedinjeni u ljubavi Isusovoj.«

»Uzdajte se, gospodine! Prikazat ćemo posvetu i za njega. Isus ne će dopustiti, da mu duša propadne.«

Otišao sin od kuće; protepao se; obolio i eno već na tavanu jedne kuće izdiše. O Bogu i sakramentima ni čuti. »Što ću?« vapi zdvojan otac. »Ni za sramotu mi još nije. Ali, duša! Moje dijete da propadne!«

»Uzdajte se! Vaša obitelj pripada Srcu Isusovu. Ono će slaviti to ljepše slavlje, što

se on žešće opire. Dajte ga prenijeti kući, a onda ću ja k njemu.«

Učiniše. »Ali ne idite, velečasni, k njemu. Ko mahnit viče, psuje.«

»Jači je Isus. Pođite sa mnom.»

Oni unutra; a ostali mole pred Srcem Isusovim.

»Prijatelju — kažem mu — evo me k vama u ime Srca Isusova, Kralja vaše obitelji!«

Bolesnik položi ruke mirno na krevet. Groznica ga onaj čas ostavi. »Oče! zavapi on, izmirite me s Bogom! Hoćete li me ispovjediti? . . .«

Presveto Srce slavilo je slavlje!

*

No hoće li obitelj da bude dijelnicom milosti Bož Srca, valja da bude i ona vjerna u štovanju njegovom To se štovanje sastoji poglavito u dvojem:

prvo da vrši neke pobožne vježbe u čast Presv. Srcu;

drugo da se uči od Kralja svoga osobito krotkosti i poniznosti. I to su prve posljedice posvete za obitelj.

Od pobožnih vježba dolikuju obitelji osobito ove tri, što ih može zajednički vršiti:

svagdanje jutarne prikazanje i večernja molitva;

otprošnja Srcu Isusovom i sveta Pričest na prvi petak ili prvu nedjelju n mjesecu te obnova posvete;

. čitati što svake nedjelje o Presv. Srcu na primjer iz Glasnika, da Bož Kralja svog sve bolje upozna

Ovim će se vježbama poticati članovi obitelji, da svaki čini za sebe još i više u čast Bož. Gospodaru obitelji, npr. radosno trpi, učini bližnjemu koju uslugu, posjeti Spasitelja u crkvi, i t. d.

Da se na neki način prisili na ustrajnost u tim vježbama, dobro će učiniti, ako se nekoliko članova obitelji upiše u Apostolstvo molitve. Može to doduše učiniti svaki sam izravno kod urednika Glasnika Srca Isusova; no bolje je, da se vjernici obrate na svoga vel. župnika, koji si preko istog uredništva lako pribavi dopuštenje od generalnog upravitelja Apostolstva, da osnuje mjesno središte. Dužnosti su malene: svako jutro prikazati Gospodinu svoje molitve, rad i trpljenje sjedinjujući ih sa Spasiteljevima. Tko hoće da vrši drugi stupanj Apostolstva izmoli još dnevice: Oče naš i 10 Zdravo Marijo (desetku Krunice) na nakanu sv. Oca pape, što je oglašena svaki mjesec u Glasniku. A tko opet može prima jedamput na mjesec sv. Pričest kao naknadu za uvrede Bož. Srcu i

time vrši vježbu trećeg stupnja Apostolstva molitve.

Drugi je uvjet i čin vjernosti obiteljske, da se uči od Bož. Kralja svojega »Učite se od mene jer sam krotak i ponizan srcem, pa ćete naći pokoj dušama svojim« — pozivlje Krist Gospodin neprestance po slici svojoj sve članove obitelji.

Jest! Baš sato, što je krotko i ponizno to Bož. Srce, zato je najbolji učitelj obiteljskog života i vodić obiteljskoj sreći. Jer što ruši obiteljski život i sreću? Ponajprije manjak poniznosti, koji se očituje u nepobožnosti, nepoštivanju, neposluhu; zatim manjak krotkosti, koji se pokazuje u srdžbi, svađi, proganjanju, proklinjanju, zagrižljivosti, pijanstvu i obijesti.

Kome uspije naučiti čeljad u kući poniznosti i krotkosti, uspjet će mu urediti obiteljski život Nitko pak bolji za to od blagoga i poniznoga Srca Isusova. Ta trideset je godina davao primjer tih kreposti u nazaretskoj obitelji. Iz njih i s njima razvijao se život molitve, rada i posluha, kojim je postala ona obitelj uzorom svim obiteljima

Srce će Isusovo s prijestolja svoga u obitelji blagim svojim pogledom tješiti i poticati, sad opet bolnim koriti i nukati na pokajanje. Dizat će ruku da jednoga blagoslovi, drugome da prosti, trećega da miluje, četvrtog da opomene.

Nevoljniku će ulijevati strpljivost i odanost pokazujući mu ranu, trnje i križ svoj; dvoritelja jačat će mišlju na vječnu plaću. Roditelje će podsjećati, gdje su im i kako su im djeca; a djecu će nadahnjivati plemenitim mislima te osjećajima počitanja i poslušnosti. Sve će pak grijati i sjedinjivati plamom ljubavi svoje; sve snabdijevati svijetlom istine i milosti. I time biva obiteljima posvećenim Presv. Srcu moguće, da provode dobar i zadovoljan život. »Dođoh da život imadu i u obilju da ga imadu« Iv. 10, 10.

Tako posvetiti obitelj Presv. Srcu — znači: izručiti mu obitelj, da je ono posveti; znači: uzeti doista jaram njegovih zapovijedi na sebe; znači: pristati uz njega svim srcem i slijediti ga.

Time dakle, što posveta obitelji uvodi pobožnost Presv. Srcu u obiteljsku zajednicu, a po njoj budi pravi kršćanski život u narodu, time je ona snažno sredstvo u ruci Providnosti, da očuva narodno zdravlje, poštenje i napredak.

Isuse, Marijo i Josipe! Vama darujem srce svoje!

Isuse, Marijo i Josipe! Budite uz mene u smrtnoj borbi!

Isuse, Marijo i Josipe! Neka pođe moja duša iz ovog svijeta s vama u miru!

Obitelj Srca Isusova.

Zar ne, obitelj Srca Isusova — to je obitelj, u kojoj Isus živi? Prva je to bila ona u Nazaretu. Njoj je bilo Bož Srce početak, jer je radi njega osnovana. Ono joj bilo vrelo iz koga je izlazila milost za vršenje obiteljskih dužnosti; središte, kome se vraćala djelatnost, jer je sva bila upravljena na to, da njega othrani i sprêmi za žrtvu svijeta. Ono je bilo izvor kreposti i dobrote, što je u njoj vladala; ono vrhunac, kome su smjerali svi pokloni i služba. Ono je bilo ideal, za kojim su težili Bl. Dj. Marija i sv. Josip; ono milina, što se obitelju razlijevala Sve to bilo baš Srce, jer je ono gibalo oči na radost, usne na posmijeh, ruke na rad; ono nadahnjivalo i označivalo duh obitelji.

»Koli je milo i srdačno sve vladanje u tom zemaljskom i Božanskom domu svetosti! Vijekom složne duše bez ikakvog narušivanja reda; tu je uzajamno poštivanje i ljubav; ali ne ona prividna i varava, već koja se očituje u ustrajnom vršenju dužnosti pa te začarava kad je promatraš.« Ovako veliki Lav XIII o toj prvoj obitelji Presv. Srca.

Ali Isus reče: »Koji vrši volju Oca mojega, on je brat moj i sestra moja i majka moja.« Mt. 12, 50. On dakle po-

znaje povrh one nazaretske obitelji još i drugih obitelji po Srcu svome. »Tko ima zapovijedi moje i drži ih, onaj je koji ljubi mene. A tko ljubi mene, ljubit će ga Otac moj, i k njemu ćemo doći i kod njega se nastaniti.« Iv. 14, 21, 24.

Obitelj dakle, koja se potpuno odluči za Isusa, obitelj je Srca Isusova. Oca takove obitelji cijeni Isus, kako je štovao svoga svetog Othranitelja. Prema majci takove obitelji ima Isus ljubav, kako je nekoć prema vlastitoj imao; držeći dakako razmjer prema časti i vrijednosti kod svakoga. I tvoja dakle obitelj, brate i sestro, može da bude obitelj Srca Isusova. I u njoj će Isus jednakom milinom stanovati kao nekoć u Nazaretu. »Milina mi je biti među sinovima ljudskim.« Posl. 8, 31.

U tu svrhu traži, da se »držimo puteva njegovih«, »da se vrši volja Oca njegova«. »Jer ovo je ljubav Božja, da zapovijedi njegove držimo; a zapovijedi njegove nijesu teške.« Iv. 5, 3. Pogotovo nijesu teške kad znademo, da nam čuvaju život i zdravlje, čast i imetak, da nas usposobljuju za rad i napredak.

Želiš li dakle znati želju Srca Isusova, kakova valja da ti bude obitelj? Evo!

Prama Isusu, Kralju svome.

1. Zajedničkom će mu večernjom molitvom, a po mogućnosti i jutarnjim prikazanjem pred slikom njegovom iskazati počast. Posjetiti ga svake nedjelje u njegovu dvoru, u crkvi, te pribivati žrtvi njegovoj; a tko dospije učinit će to i svaki dan.

2. Sjedinit će se s njime u svetoj pričesti svaki mjesec (prvi petak); komu je moguće i dnevnice; odrasli pak svakako o većim svetkovinama.

3. Pripravno će slušati odredbe zaručnice njegove, sv. Crkve; djetinjom odanošću štovati sv. Oca papu, sjećajući se riječi Isusove: »Tko vas sluša, mene sluša.« Lk. 10, 16.

Članovi obitelji međusobno.

1. Supruzi da jedan drugoga štuju i ljube, a sav saobraćaj u obitelji da im je prožet duhom ljubavi i strpljivosti. »Strpljivost nam je potrebna da vršeći volju Božju, zadobijemo obećanje.« Žid. 10, 36. »Muževi ljubite žene svoje i ne budite gorki prema njima.« »Ocevi ne izazivajte ogorčenja među djecom svojom, da ne klonu duhom.« Kol. 3, 19. 21.

2. Djecu će dragovoljno primati kao dragocjeni dar Božji te ih strogo katolički

odgajati — „u stegi i karanjem.« Ef. 6, 4. »Šibom ćeš udariti dijete svoje ali ćeš mu time dušu sačuvati od pakla.« Posl. 24, 13. Pazit će oštro na one, koji su zabavljeni dječjom njegom i odgojem; nadzirati njihovo štivo i društvo. Postanu li škole vjeri pogibeljne, dat će djecu samo u katoličke škole i zavode. Opaze li u djeci svećeničko ili redovničko zvanje, radosno će ga njegovati.

3. U službi gledat će braću svoju po Isusu te će im pružiti priliku, da nedjeljom prisustvuju sv. Misi i pouci vjerskoj »Gospodari, podajte slugama što je pravo i pošteno, znajući da i vi imate Gospodara na nebu. Razgovor vaš neka je vazda ljubezan i kao solju zasoljen, da znadete kako vam valja kome odgovarati.« Kol. 4, 1. 6.

4. Stidljivost će osobito njegovati te paziti, da je nijedan član obitelji ne povrijedi; a ni stranom ne će dozvoliti ni dvoličnih riječi. Sobni namještaj, slike, knjige, časopisi, nošnja i t. d., ne smiju ni sjenom vrijeđati stidljivosti.

U javnosti.

1. Nigdje ne treba da se hvasta svojom odanošću prema Kristu; no gdje je tome mjesto priznat će ga otvoreno i s ponosom. »Tko se mene postidi pred ljudima, postidjet ću se i ja njega pred Ocem svojim nebeskim.« Mt. 10, 33. Danas se u mnogome približujemo prvim kršćanskim vremenima, kadno su kršćanske obitelji samo međusobno pouzdano općile, ne gledajući mnogo na razliku staleža, a klonile se društva bezbožaca. Tako nam je i sada posjećivati, zabavljati se i t. d. samo s onima, kojima se vjerskim životom osjećamo blizu.

2. U široj javnosti pristupa obitelj Srca Isusova samo izričito katoličkim udruženjima. Liberalizam nam je i odviše jasno pokazao, kako bezbojnost vjerska dovodi do nevjere i trulosti. Žalosne pojave u mladem naraštaju plod su »slobodarstva«. Htjedoše biti široka srca. Pa? Postadoše bez srca . . .

Isusova načela imadu snagu da podižu, čuvaju, grade, stvaraju, a ne razaraju, kako to čine načela nevjere. Stoga će obitelj po svojoj glavi Isusova načela zastupati u velikoj javnosti: u školskim vijećima, u općinskom zastupstvu, u državnom zakonodavstvu Svagdje će tražiti za križ i Crkvu čast i priznanje. Svoga će zastupnika kod izbora izričito pitati: hoće li se u svom radu držati Kristove nauke, kako je uči katolička Crkva npr. u pogledu ženidbenog zakonodavstva.

3. Uza svu dobru volju teško je obitelji ustrajati u dobru, ako joj je krug njezin protivan. Za to će: prekinuti sa svim onim, što svojom djelatnošću ne može okrenuti na pravi put. To su nevaljala kina i predstave; novine, koje ne zastupaju izričito katolička načela; obitelji, društva, koja nećudorednost brane i pomažu. Nastojat će pak okrenuti krug svoj: šireći dobru štampu, dajući svoje novine i drugima da čitaju; najviše pak primjerom čestitog života. Ništa ipak ne će učiniti nesmotreno, naglo, napadno. U većim će se stvarima posavjetovati sa svećenikom.

„Vama rekoh, prijatelji moji!“ ...

Zar ne, kako srdačno zvuče ove riječi Spasiteljeve? Dva puta su nam zabilježene (Luk 12, 4; Iv. 15 15), a upravio ih onima, od kojih je želio, da za nj više rade, više trpe »Ja sam izabrao vas i stavio vas, da idete i plod donesete i plod vaš da ostane.«

Jesu to u prvom redu svećenici. Njihova je staleška dužnost naviještati Isusa, širiti njegovu ljubav. Na njih se obraća evo i sada, da ga ne puste istjerati iz ljudskih srdaca, iz obitelji, iz škole, iz općine, iz države. U njihovim srcima odzvanjaju još i danas riječi iz zadnje večere: »Oče! Proslavi

Sina svojega, da Sin tvoj proslavi tebe; kao što si mu dao vlast nad svakim tijelom, da svima, koje si mu dao, dade život vječni. A ovo je život vječni, da poznaju tebe, jedinoga Boga istinoga, i koga si poslao, Isusa Krista.« (Iv. 17, 1).

»Ovaj dakle valja da vlada dok ne podloži sve neprijatelje svoje!« (I. Kor. 15, 25). To je odjek pravog svećeničkog srca. Kristu privesti i podložiti sve, a najprije obitelj kao vrelo svih drugih ustanova. Prijatelji se odazivlju! ...

No danas su za nauku Isusovu tako oz biljna vremena, da i vjernici moraju napeti sile, ako hoće da im nevjera ne razori obiteljskog svetišta, da im ne otme Isusa iz njega. Prilike su takove, te često i može katolik svjetovnjak više djelovati na svoj krug nego li svećenik. Stoga će pravi katolici i razumjeti želju Srca Isusova, da upoznadu svoj krug s njime, da ga uvedu u obitelji znanaca svojih. Toga se već i latiše u drugim stranama mnogi, a u nas barem neki članovi kongregacija, Vojske Srca Isusova, a napose vrijedni povjerenici Glasnika Srca Isusova. Prijatelji se odazivlju! ...

Ovo nastojanje nije ništa novo ni neobično, nego tek viši stupanj one općenite težnje u katoličkom vjerskom životu, da se

osoba Spasiteljeva učini središtem i neposrednim ciljem vjere, nade i ljubavi. Danas se više ne pišu razmatranja o Starom Zavjetu; ne tumače se toliko zapovijedi same, ne polaže se važnost na daleka hodočašća ili velika djela vanjske pokore, kako je to prije i to s korišću i hvale vrijedno bivalo. Danas se protivnici Kristovi upravlee na nj obaraju, a štovatelji njegovi: u Isusu ljube Božanstvo; radi Isusa slušaju Crkvu, vrše zapovijedi, čine dobra djela; k Isusu u Presv. Sakramentu dolazi se po jakost za životnu borbu. „Po njemu i s njime i u njem — daje se — Bogu Ocu i Duhu Svetome svaka čast i slava!« Prijatelji razumiju Prijatelja!...

Današnjoj je lakomislenosti i sjetilnosti potrebno, da joj se Spasitelj očitije ističe e da ga ipak prizna i uzljubi. Baš za to je On i zaželio da se štovanje Srca njegova sada više širi, ne bi li se ljudi, gledajući veličinu i milinu ljubavi potakli, da mu je uzvrate; ne bi li se u sjetilnost ugrezli ljudi sjetilnom prikazom ljubavi ipak potakli na iskrenu i vrhunaravnu ljubav.

Upravo pobožnost Presv. Srcu pribavlja nam lakim načinom toli potrebno poznavanje Isusa, jer ue ostaje na površini čina i vanjštini osobe, nego se zanosi u misli, osjećaje i želje njegove. — Ona uključuje i štovanje Presvete Euharistije; dapače je zapravo i sjaj ovog štovanja u novije doba tek plod pobožnosti Bož. Srcu. Srce Isusovo postalo je znakom vremena. Taj znak valja unijeti svuda, utisnuti ga svemu, čemu Isus vlada, pa i obitelji.

Jedno je od najgorih zala danas, što se ne cijeni nikoji ugled (auktoritet).

Pružimo ljudima Isusa, ali onako samilosnog, a ujedno dostojanstvenog kakav On u istinu jest! Privedimo im ga blizu, u kuću, u sobu, u dušu. da osjete veličinu i milinu njegovu da ih on napuni počitanjem prema Božanstvu i štovanjem prema svakom, koji je dionik Božanskog ugleda On to još jedini može. Danas, kad svijetom nestaje zemaljskih prijestolja, udarimo duhovni prijestolj Isusov u svetištu kućnom, a po njemu da dođe kraljevstvo njegovo u srca.

Svijet hoće da blagostanje narodno podigne samo na vremenitim dobrima. Tako su nekad snovali i židovski glavari i farizejska stranka za svoj narod.

Isus je hotio drugim putem. Pojedinca dignuti, srce mu oplemeniti, pa će iz plemenštine pojedinaca sama od sebe odskočiti sreća naroda.

Ondašnji vođe narodni ne htjedoše Isusovim putem. Pa? — Survaše sebe i narod u propast. Nad Isusom su slavili časovitu pobjedu. No prokletstvo naroda već dvije tisuće godine pokazuje, da im je postupak bio kriv. Isus je pobijedio lagano, tiho, duboko, svestrano.

Nije li prijeka nužda da se i naš narod upozna pobliže s tim Vođom? Ne daje li i mnogome od nas Isusov način i postupak razloga da ispravimo svoje svaćanje o javnome radu za narod? »Tražite najprije kraljevstvo Božje« — vrijedi za sve vijekove.

Isus je cijelome čovječanstvu i svakom narodu kralj i gospodar. On je to po naravi. »Ja jesam kralj.« »Meni je dana sva vlast na nebu i na zemlji« — njegove su riječi. Otac to nebeski potvrđuje predavajući mu svu sudačku vlast. — On je kralj naš i kao Otkupitelj, jer je dao cijenu, jer je vodio boj, jer nas izveo na slobodu.

Ali Isus ne će da bude na silu kralj. On hoće da ga sloboda ljudska, štono je stavio kao bitnu silu u ovu vasionu, da ga ona proslavi dragovoljnim izborom. »Ja stojim pred vratima i kucam.« »Sinko daj mi srce svoje!« — On prosi.

Pokažimo narodu ovoga Kralja kakav jest On će ga zavoljeti. Milost Božja jest tude.

To je stalno. Jednako je stalno i to, da Gospodin hoće imati vjernih i žarkih duša pa i u najtužnijim vremenima. Evo za te duše danas jest sila, što će ih privući, vatra što će ih užariti — Presv. Srce.

Evo za to i nije ova posveta obitelji samo za one, koji su u kojoj nevolji, nego u opće za sve. Plemenština srca traži od sretnih, da dadu čast Kralju sreće svoje. I visoka gospoda, npr. vojvotkinja Luksenburška, poslanik čilenske republike u Rimu i toliki bogataši u Španiji, Nizozemskoj i drugdje, posvetiše obitelji svoje Bož Srcu, podigoše mu prijestolj povrh prijestolja svoga. »Blago narodu, kome je gospodarom Bog njegov!« Ps. 143, 15.

Da se dakle svestrano i sustavno približi puk Isusu, a Isus uvede u kuće i srca njihova, smatra sv. Otac najzgodnijim ovo djelo posvete obitelji. Da se pak ono sustavno i s trajnom korišću provede najbolje je da se združi s Apostolstvom molitve, kako je to već prije spomenuto. Ovo bogoljubno društvo sadržaje u sebi sve, što katolička Crkva najboljega imade za posvećenje svojih članova: ima molitvu, ima primanje sakramenata, ima ljubav k Crkvi, ima djelatnost za bližnjega. Ono ima i one dvije najjače moderne sile: organizaciju i štampu.

Društvo je to sa kojih 25 milijuna članova, malim dužnostima, lakom upravom, velikom privlačivosti, najboljim plodom. Srce širi za čitavo tajinstveno tijelo Isusovo; dovodi novu snagu osobnom životu. »Tko blaguje mene, živjet će radi mene.« — Štampu ima. U nas Glasnik Srca Isusova, koji je već bio dopro i do 50.000 pretplatnika.

I u hrvatskim krajevima imadu već sve biskupije svoje ravnatelje Apostolata sa preko 400 župnih središta. Apostolat je uveden u sjemeništa i zavode, pa je po tom općenito poznat i lako se dalje raširi po župama. Pojedini svećenik treba tek da se obrati na biskupijskog ravnatelja Apostolata. pa će mu on pribaviti ovlaštenje, da prima nove članove. Potrebne tiskanice za primanje mogu se vazda dobiti kod uprave Glasnika

Članovi Apostolstva valja da i sami obave posvetu obitelji svoje i da revno uznastoje kod susjeda i znanaca Tu je organizacija djela posvete već gotova. Treba tek da je žar ljubavi revnitelja stavi u gibanje. »Vama rekoh, prijatelji moji!« . . .

Djelo posvete je najprikladnije sredstvo moderne duhovne pastve. Tko znade rasuđivati znake vremena, lako uviđa, da nas sve goni na tjesniji intimniji saobraćaj s vjernicima, koji jesu i hoće da budu katolici.

Tisuće su nam tako tuđe, da ne priznavaju nikakove zajednice s predstavnicima Crkve. K onom odabranom malom stadu obraćat će se domala svećenik, kako se obraćali u prvo kršćansko doba Posveta obitelji daje mu naslov i pravo pristupa, otvara mu vrata, sprema mu mili primitak. Kuće čestitih obitelji bit će nam crkve i kapele. Posveta obitelji ih pripravlja. Ona gradi svetišta Pudencijane, Agnete i drugih! Razumijmo! Prijatelj nam govori! . . .

Kako su okorjela srca grješnika! Ne ćute ništa ne pokazuju nikakvog smisla za dušu i Boga. Kako ih je teško ganuti! Nije li to svagdanje iskustvo moderne duhovne pastve. A ipak za duše smo tude, za njih živimo.

A evo pobožnost Presv. Srcu osigurava nam uspjeh. Učitelj nas naš uvjerava preko odabrane učenice svoje: »Koji rade za spas duša, znat će ganuti i najokorjelija srca; radit će s divnim uspjehom, budu li samo proniknuti nježnom pobožnošću spram Bož. Srca mojega.« Možeš li mi što proti tome navesti? Ja ti pak mogu mnogo toga u potvrdu ovome. Je li ti dakle stalo do duša? Povuci zaključak!

Iz neba, s oltara milim okom traži živi Isus, tko li će ga otkriti, pokazati ljudima; tko mu otvoriti vrata obitelji, tko podići pri-

jestolj u obiteljskom svetištu. Zrake milosti njegove prosvjetljuju, giblju mnoge. Osobito pak željno očekuje, što li će odgovoriti oni koje je toli ljubezno nagovorio: »V a m a r e k o h, p r i j a t e l j i m o j i ! . . .«

Molitve posvećenih obitelji.

Svagdanje prikazanje.

Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv Crkvu, za sv. Oca papu i za sve potrebe članovima Apostolstva molitve ovoga mjeseca i dana preporučene. Amen.

Pozdrav Presv. Srcu.

Pozdravljam te, o Presveto Srce Isusovo, vrelo živo i neprekidno vječnoga života, neizmjerno blago Božanstva, goruća peći Božanske ljubavi. Ti si mjesto pokoja mojega i utočište moje. O moj ljubazni Spasitelju! Raspali srce moje žarkom ljubavi, od koje Srce tvoje sve plamti. Izlij u dušu moju velike milosti, kojima je Srce tvoje vrelo; daj da

srce moje uvijek bude s tvojim Srcem tako združeno, da sveta volja tvoja bude ravnalo svih mojih želja i svih mojih djela. Amen.

Osobno izručenje Presv. Srcu.

Preljubljeni moj Isuse! Ja . . . da ti se pokažem zahvalnim i nevjeru svoju da okajem: prikazujem ti srce svoje, i svega se tebi posvećujem; s tvojom pomoću odlučujem, da ne ću više griješiti.

(100 dana oprosta. Ako se cijeli mjesec moli, potpuni oprost uz obične uvjete).

Litanije o Presv. Srcu Isusovu.

(300 dana oprost.)

Gospodine smiluj se.
Kriste smiluj se.
Gospodine smiluj se.
Kriste čuj nas.
Kriste usliši nas.
Oče nebeski, Bože,
Sine, Otkupitelju svijeta Bože,
Duše Sveti, Bože,
Sveto Trojstvo, jedini Bože,
Srce Isusa, Sina Oca vječnoga,
Srce Isusovo, u krilu djevice Matere od Duha Svetoga sazdano,
Srce Isusovo, s Riječju Božjom bitno sjedinjeno,

} smiluj se nama!

Srce Isusovo, veličanstva beskrajnoga,
Srce Isusovo, hrame Božji sveti,
Srce Isusovo, šatore Višnjega,
Srce Isusovo, kućo Božja i vrata nebeska,
Srce Isusovo, žarka peći ljubavi,
Srce Isusovo, pravde i ljubavi posudo,
Srce Isusovo, dobrote i ljubavi puno,
Srce Isusovo, kreposti sviju bezdno,
Srce Isusovo, svake hvale predostojno
Srce Isusovo, kralju i središte sviju srdaca,
Srce Isusovo, u kom je sve blago mudrosti i znanja,
Srce Isusovo u kojem prebiva sva punina božanstva,
Srce Isusovo, koje je Ocu omiljelo,
Srce Isusovo, od kojega punine svi mi primismo,
Srce Isusovo, željo bregova vječnih,
Srce Isusovo, strpljivo i mnogoga milosrđa,
Srce Isusovo, bogato za sve, koji zazivaju tebe,
Srce Isusovo, izvore života i svetosti,
Srce Isusovo, pomirište grijeha naših,
Srce Isusovo, nasićeno pogrdama,
Srce Isusovo, satrveno zbog opačina naših,
Srce Isusovo, do smrti poslušno postalo,

smiluj se nama!

Srce Isusovo, kopljem probodeno,
Srce Isusovo, izvore sve utjehe,
Srce Isusovo, živote i uskrsnuće naše,
Srce Isusovo, mire i pomirenje naše,
Srce Isusovo, žrtvo za grijehe,
Srce Isusovo, spasenje onima, koji se u te ufaju,
Srce Isusovo, ufanje onima, koji u tebi umiru,
Srce Isusovo, milino sviju Svetih,

smiluj se nama!

Jaganjče Božji, koji uzimaš grijehe svijeta — oprosti nam, Gospodine!
Jaganjče Božji, koji uzimaš grijehe svijeta — usliši nas, Gospodine!
Jaganjče Božji, koji uzimaš grijehe svijeta — smiluj nam se!

V. Isuse krotki i ponizni Srcem,
R. Učini srce naše po Srcu tvojem.

Pomolimo se.

Svemogući vječni Bože, pogledaj na Srce preljubljenoga Sina svojega, i na hvale i zadovoljštine, koje u ime griješnika tebi daje, te njima, koji milosrđe tvoje ištu, ti oproštenje udijeli umilostivljen, u ime istoga Sina tvojega Isusa Krista, koji s tobom živi i kraljuje u jedinstvu Duha svetoga, Bog po sve vijeke vjekova. Amen.

SADRŽAJ.

1. Treba li danas obitelji koja osobita pomoć 5
2. Kako pomoći sada 8
3. Pomoć obitelji u Isusu 10
4. Kako Isus hoće obitelji sada pomoći . . 18
5. U čemu sastoji posveta obitelji 25
6. Kakovo raspoloženje traži posveta . . . 29
7. Kako da se posveta provede 34
8. Posljedice posvete 39
9. Obitelj Srca Isusova 47
10. „Vama rekoh prijatelji moji!...“ 52
11. Molitve posvećenih obitelji 60